

In memoriam
Bennie Hanterink

* 20 oktober 1935 † 23 november 2011

Pa is geboren in Losser aan het Hogeboekel op een kleine boerderij, in een gezin van 6 kinderen. Aan zijn kinderjaren heeft hij dierbare herinneringen over gehouden, hij heeft veel gespeeld rondom de boerderij, daar waar de liefde voor de dieren en natuur ontstond.

Zijn lagere schooltijd was tijdens de oorlog. Omdat de Duitsers bombardeerden of de school bezet hadden, kon hij niet altijd naar school, hij heeft veel met zijn vader gedaan in die tijd, o.a. stiekem radio luisteren in het hooi in de grote schuur. Dit heeft hij vaak verteld omdat dat veel indruk op hem had gemaakt.

Na de lagere school ging pa naar Zenderen en is daar begonnen met het gymnasium bij de paters. Zijn wens en die van zijn ouders was om later priester te worden. Na 2.5 jaar kwam hij erachter dat het toch niet de juiste keuze was en is met een grafische opleiding begonnen. Hij ging bij de drukkerij in Enschede werken, waar hij typograaf werd, een secuur beroep, dat was wel aan hem toevertrouwd.

Op 20 jarige leeftijd kreeg hij verkering met Annie Koop. In de negen gelukkige jaren verkering heeft hij samen met ma veel ondernomen: naar de markt op zaterdagmiddag, reisesjes op de brommer naar Valkenburg of Monschau. Van alle reisesjes werden mooie fotoreportage's gemaakt, die zorgvuldig werden gearchiveerd.

Na negen jaar verkering zijn ze getrouwd en er werd een huisje gekocht aan de Scholtinkstraat, het bewuste zilverhuuske. Dat kon toch niet wat zijn, werd er gezegd, maar hij was er o zo trots op. Daar heeft hij gewoond van 1964 tot 2002. Hij was erg trots op zijn tuin. Dieren houden was een grote hobby.

Hij vond het erg moeilijk dat ma in 1991 plotseling stierf op die maandagavond 4 maart, zijn verdriet was immens groot. Na het overlijden van moeder vond pa het heel moeilijk zijn weg te vinden. Na een tijdje vond hij zijn rol, hij haalde zijn rijbewijs in 1 keer op 58-jarige leeftijd, hij belde ons uit zichzelf op (dat was voor ons als kinderen nieuw), hij leerde eten koken, de was strijken... Alles precies zoals onze moeder het altijd had gedaan. Hij kocht bloemen voor in huis, iets wat hij voorheen nooit deed. Ook de boodschappen halen werd een hobby voor hem. Bij hem in huis was genoeg voorraad, koekjes en snoepjes in vele soorten je greep nooit mis. Als je kwam om koffie te drinken

had hij altijd wel weer iets lekker wat hij aanbeveelde en zei dan: "toe, nem noe wat, is echt heel biezonder".

Pa stond bekend als een perfectionist, alles volgens een vaste structuur, hij had altijd een uitgesproken mening, hij wikte en weegde tot hij uiteindelijk de juiste beslissingen kon nemen, soms tot vervelends toe. Hij wilde vooral geen fouten maken! Ook hield hij alles bij. Hij hield precies bij wie hem een kerstkaart stuurde, zodat hij voor het volgende jaar niemand zou vergeten, in zijn agenda werd elk jaar opnieuw alle verjaardagen van familie en bekenden ingevuld, alle bezoekjes werden zorgvuldig gepland, zodat hem niets zou ontgaan. Zelden ging er iets mis, alleen die ene keer toen hij een dag eerder op de verjaardag van een familielid kwam. Hij kon het niet geloven dat de gene niet jarig was maar dat hij een dag te vroeg was gekomen. Hij was erg plichtsgetrouw. Jarenlang heeft hij zijn moeder geholpen met huishoudelijke klusjes, de tuin en hij was een luisterend oor voor haar zorgen, dit tot ze in 1987 stierf.

Hij was een vader van weinig woorden. Hij wilde het beste voor ons, hielp ons de weg uit te stippelen die we moesten bewandelen, ging met ons op vakantie naar zijn geliefde Zeeland. In 1975 gingen we de te keer, proberen voor een weekje. Dat beviel zo goed, dat het jaar erop 2 weken werd geboekt. Ook de bezoekjes aan de zandbergen, het zoeken van meikevers en rapen van tamme kastanjes, zijn mooie herinneringen die we koesteren! Na het overlijden van ma werd zijn rol anders, hij was meer een prater geworden.

Hij was erg trots op zijn kleinkinderen, Ceciel, Thijmen en Laszlo. Toen hij opa werd in 1987 ging er een wereld voor hem open: hij had meer tijd, werkte wat minder en had tijd om met Ceciel te gaan fietsen! Hij genoot er van. Ook ging hij met de kinderen de natuur in, hij was oppas opa, de kinderen mochten tussen de middag kiezen wat ze wilden eten. Vaak werd er een kroketje gekozen en opa fietste maar weer naar de cafetaria. De kinderen moesten thuis blijven en hij zei "gedraigoe" als hij weg fietste. Ook het sparen leerde hij de kinderen, eerst door ze zakgeld te geven, later werd er samen een rekening geopend om de centjes op te zetten! Wanneer er genoeg op stond, wilde hij ook graag mee de stad in om te zien welke aankopen er gedaan werden. Wat was hij hier trots op. Ook over de voetbal praten en zeuren met zijn jongste kleinzoon daar genoot hij van, en op zijn manier naar de bekende weg vragen, zodat Laszlo trots kon vertellen welke FC Twente speler het dit keer weer was die de winnende goal maakte. Laszlo zei dan dat opa heel "cool" was, dat vond hij leuk te horen.

In 2002 werd pa ernstig ziek, hij heeft toen ook gevochten voor leven en dood en heeft weer de kracht gevonden er boven op te komen en zijn leven te hervatten, ook al was dat soms erg moeilijk met de beperkingen en de benauwd-

heid die hij hier aan over had gehouden. Hij vond het erg moeilijk de regie van alles uit handen te geven, daarom heeft hij er voor gekozen om het huis aan de Scholtinkstraat te verlaten, met heel veel pijn in zijn hart, en heeft het appartement in het centrum van het dorp betrokken. De intensieve werkzaamheden die de grote tuin, het land en de vogels, kippen en konijnen met zich meebrachten kon hij niet meer zelfstandig volbrengen.

Na de verhuizing in 2002 naar zijn mooie appartement, zocht hij andere hobby's en kreeg hij interesse voor bezoeken van vlooiemarkten, verzamelen van beeldjes en lepeltjes. Hij mocht graag pingelen en was altijd trots als hij thuiskwam en weer een mooi beeldje voor maar 2 euro op de kop had getikt. Vol trots vertelde hij het aan ons!

Sinds 2007 had Pa een relatie met Riet, het was zijn steun en toeverlaat en hij had erg veel vertrouwen in haar. Samen hebben ze een mooie tijd gehad, een mooie maar zware reis naar Italië gemaakt, kortere reisjes dichtbij en aan de bezoeken naar Brigitte en Martin in Rotterdam heeft hij ook erg veel plezier beleefd. Dichtbij huis werd vaak een bezoek gebracht aan de markt in Enschede en aansluitend naar V&D voor een cappuccino met saucijzenbroodje en vooral niet te vergeten de bezoeken aan een Tuincentrum. Vorige week maandag vroeg hij nog: "zou ik nog naar Borghuis kunnen" en informeerde of wij er de laatste tijd nog waren geweest. Hij was erg blij en trots dat hij samen met een vriendin weer op stap kon staan, ook de laatste tijd, toen zijn kracht sterk afnam, kreeg hij veel steun van Riet en was haar daar erg dankbaar voor.

Ook in het ziekenhuis de laatste dagen was hij de verpleging erg dankbaar en ondanks dat hij stervende was bleef hij complimentjes uitdelen en iedereen te bedanken. Tot op het laatste moment toonde hij voor iedereen interesse. Een paar uur voordat hij stierf wilde hij nog graag een foto zien van de nieuwe auto van Thijmen. Het kleine plaatje op de mobiele telefoon werd met belangstelling bewonderd. Enkele uren later is hij gestorven.

Wij willen iedereen bedanken voor het medeleven en aanwezigheid bij deze uitvaartviering.

De familie

Losser, november 2011

